

Sygn. akt I C 654/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Donata Nowocień-Pluta

Protokolant: Magdalena Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2013 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę kwoty 11.000 zł

oraz sprawy z powództwa A. R.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę kwoty 21.800 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki A. R. kwotę 11.000 zł (jedenaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 marca 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki A. R. kwotę 18.500 zł (osiemnaście tysięcy pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w dalszej części;

IV. ustala odpowiedzialność strony pozwanej wobec powódki za skutki wypadku z 22 września 2011 roku na przyszłość;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.657 zł tytułem kosztów procesu;

VI. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 1.232,47 zł tytułem uzupełnienia opłaty sądowej od pozwu oraz wynagrodzenia biegłego poniesionego tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka A. R. wniosła przeciwko stronie pozwanej (...) SA V. (...) w W. powództwo o zasądzenie kwoty 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wskutek wypadku z dnia 22 września 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2013 r. do dnia zapłaty, o zasądzenie kwoty 21.800 zł tytułem odszkodowania za szkodę majątkową na skutek tego wypadku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość i zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu.

Powódka uzasadniła, że dnia 22 września 2011 r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, w wyniku którego doznała obrażeń ciała i zmuszona była podjąć wielomiesięczne leczenie ortopedyczne i neurologiczne. Strona pozwana wypłaciła powódce zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł, co nie naprawiło szkody, gdyż w ocenie powódki odpowiednią kwotą będzie 7.000 zł.

Na skutek wypadku uszkodzeniu uległ także pojazd powódki. Powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie 24.800 zł, określając wartość pojazdu w chwili szkody na 21.800 zł i wartość wraku na kwotę 6.500 zł. Strona pozwana uznała szkodę całkowitą, ale nie wypłaciła powódce odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew (k. 35) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu.

Strona pozwana podniosła, że wypłacone powódce dotychczas zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł jest adekwatne do jej cierpień, gdyż urazy jakich doznała były powierzchowne. Z uwagi na fakt, że leczenie się powiodło nie ma potrzeby ustalania odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość. Strona pozwana wskazała również, że żądanie, co zapłaty odszkodowania w związku z uszkodzeniami pojazdu jest przedwczesne. Strona pozwana przeprowadziła rozliczenie szkody metodą szkody całkowitej i przedstawiła wycenę powódce. Wartość rynkowa pojazdu została określona na 26.600 zł, a wartość pozostałości na 10.900 zł. Strona pozwana poinformowała powódkę, że po sprzedaży pojazdu szkoda zostanie rozliczona, jako różnica pomiędzy wartością pojazdu i wartością pozostałości.

W kolejnym piśmie procesowym (k. 74) powódka wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia, pozostawiając pozostałe żądania bez zmian i wskazując, że opinie biegłych, ustalające na 10% uszczerbek na zdrowiu powódki i wskazane przez nich okoliczności odnośnie odczuć bólowych i przewidywania, iż całkowite wyleczenie powódki jest mało prawdopodobne, powodują, że wysokość zadośćuczynienia powinna zostać określona wyższą kwotą.

Powódka uczestniczyła w wypadku drogowym w dniu 22 września 2011 r., której sprawca ubezpieczony był u strony pozwanej.

(bezsporne)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Po wypadku powódka została przyjęta do szpitala, skąd następnego dnia została wypisana z rozpoznaniem powierzchownego urazu powłok głowy, powierzchownego urazu, obejmującego inne kombinacje okolic ciała z zaleceniami nieprzeciążania, odpoczynku, doraźnego leczenia przeciwbólowego, noszenia kołnierza szyjnego typu S. i kontroli. Powódka do grudnia 2011 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, uczestniczyła w rehabilitacji, konsultowała się z lekarzami, a to okulistą (z uwagi na pojawiające się przed oczami „mroczki”), chirurgiem (wizyty w odstępach półrocznych) i neurologiem. Powódka odczuwała bóle głowy, karku, miała problem ze spaniem. Lekarz okulista stwierdził, że „mroczki” przed oczami wystąpiły na tle nerwowym. Powódka obecnie uczestniczy w rehabilitacji co pół roku, chociaż zabiegi powinny się odbywać co 3 miesiące, jednak środki pieniężne powódce na to nie pozwalają. Po zabiegach rehabilitacyjnych powódka odczuwa ulgę, gdyż rozluźniane są napięte mięśnie karku. Powódka po wypadku zmieniła profil zatrudnienia, ponieważ z przyczyn psychicznych nie jest w stanie prowadzić sama pojazdu i nie jest dyspozycyjna. Zmiana profilu zatrudnienia spowodowała zmniejszenie zarobków powódki o około 70%. Powódka odczuwa bóle podczas zmiany pogody i z tego powodu średnio 2 razy w miesiącu nie jest w stanie pracować. Powódka zaniechała jazdy konnej, nie może odwozić dzieci na zajęcia szkole i zajęcia dodatkowe.

Dowód:

karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 13,

faktura Vat k. 14,

skierowanie do pracowni diagnostycznej k. 15,

informacja dla lekarza kierującego k. 16,

wynik badania k. 17,

zeznania powódki A. R. k. 138 – 139.

Powódka wezwała pismem z dnia 17 listopada 2011 r. stronę pozwaną do zapłaty kwoty 20.019 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, zaś pismem z dnia 20 grudnia 2011 r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 28.300 zł tytułem odszkodowania za zniszczony pojazd.

Dowód:

wezwanie k. 18, 21,

ocena techniczna k. 22 – 29.

Strona pozwana pismem z dnia 6 lutego 2012 r. poinformowała powódkę, że ostateczne rozliczenie szkody na pojeździe dokonane zostało, jako rozliczenie szkody całkowitej i ustalona została ostateczna wartość rynkowa pojazdu na 26.600 zł, wartość pozostałości na 10.900 zł, stąd do wypłaty pozostaje różnica pomiędzy tymi dwoma kwotami, zaś pismem z dnia z dnia 5 marca 2012 r. strona pozwana przyznała powódce zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł.

Dowód:

pisma z 5.03.2012 r. i 6.02.2012 r. k. 19 – 20, 30.

U powódki stwierdzono przebyty uraz bezwłasnościowy kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu torebkowo – więzadłowego z ograniczeniem biernych ruchów rotacyjnych głowy z zespołem bólowym przeciążeniowym, zespół bólowy szyjno – barkowy prawostronny na podłożu samoistnej wypukliny C4 – C5 bez związku z wypadkiem i powypadkowy zespół dezadaptacyjny, stały uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 10% na skutek bólów kręgosłupa szyjnego ograniczających po 20° ruchy rotacyjne głowy bez objawów bólu korzonkowego. Rokowania, co pełnego wyleczenia powódki są raczej niepomyślne, ponieważ okresowo mogą nawracać pobolewania karku.

Dowód:

opinia biegłych chirurga – ortopedy i neurologa k. 59 - 63.

Wartość pojazdu powódki na dzień powstania szkody wynosi 27.700 zł, wartość pojazdu uszkodzonego – 9.200 zł, szkoda – 18.500 zł. Jest to szkoda całkowita, gdyż koszt naprawy pojazdu wynosi 49.017, 01 zł, naprawa jest więc ekonomicznie nieopłacalna.

Dowód:

opinia biegłego sądowego k. 91 – 118.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dołączone do akt dokumenty, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana. Dowody te uzupełniają zeznania powódki i opinie biegłych chirurga – ortopedy i neurologa oraz rzeczoznawcy majątkowego. Sąd oparł się na ustaleniach obu biegłych i w całości podzielił, wynikające z nich wnioski. Strony nie wnosiły zastrzeżeń do opinii biegłych.

Sąd zważył:

powództwo podlega uwzględnieniu w przeważającej części.

Powódka oparła swe żądanie o zadośćuczynienie o przepisy art. 445 § 1 kc i art. 444§1 kc, stanowiące, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia poszkodowany może żądać zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W wyniku zdarzenia powódka przebyła uraz bezwłasnościowy kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu torebkowo – więzadłowego z ograniczeniem biernych ruchów rotacyjnych głowy z zespołem bólowym przeciążeniowym, a stały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 10% na skutek bólów kręgosłupa szyjnego ograniczających po 20° ruchy rotacyjne głowy bez objawów bólu korzonkowego.

Po zdarzeniu powódka zmieniła prowadzony wcześniej tryb życia (zaniechała prowadzenia pojazdu, zmieniła profil pracy, zaniechała jazdy) z uwagi na konieczność nieprzeciążania odcinka szyjnego kręgosłupa i lęk przed kierowaniem pojazdami.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze zarówno stwierdzony u powódki stopień uszczerbku na zdrowiu (łącznie 10%), jak i czas trwania leczenia, stopień jego skomplikowania, które w niniejszej sprawie sprowadzało się wprawdzie do jednodniowego pobytu w szpitalu, ale po jego opuszczeniu powódka cyklicznie odbywa wizyty u ortopedy i neurologa i poddaje się zabiegom rehabilitacyjnym. Sąd miał również na uwadze ograniczenia powódki w życiu zawodowym i osobistym, które zostały spowodowane przez wypadek (por. wyrok SN z 10.04.1974 r., II Cr 123/74).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zadośćuczynienie w łącznej wysokości 15.000 zł zrekompensuje powódce doznaną przez nią krzywdę, a ponieważ strona pozwana wypłaciła jej dotychczas kwotę 4.000 zł, pozostałaby do wypłaty dochodzona kwota 11.000 zł.

Powódka wniosła również w oparciu o przepis art. 444 par. 1 kc o zwrot kosztów poniesionych w związku ze zniszczeniem pojazdu, który uległ szkodzie całkowitej. Strona pozwana tego faktu nie kwestionowała, sporne było jedynie ustalenie wartości tej szkody. Sąd zasądził z tego tytułu kwotę 18.500 zł, w dalszej części żądanie oddalił, jako zbyt daleko idące.

Sąd zasądził na mocy art. 481 par. 1 kc odsetki od zasądzonych kwot.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od strony pozwanej na rzecz powódki od kwoty 11.000 zł od dnia 6 marca 2012 r. (z tego dnia pochodzi pismo pozwanej ustosunkowujące się do żądania zadośćuczynienia) do dnia zapłaty. Zauważyć należy, że strona pozwana, jako profesjonalista ma zgodnie z art. 817 §1 kc spełnić świadczenie w terminie 30 dni od chwili zawiadomienia o wypadku, żadne okoliczności nie wskazują przy tym, aby w tym terminie spełnienie świadczenia było niemożliwe z uwagi na ustalanie kwestii odpowiedzialności, czy wysokości szkody. Odsetki zaś od kwoty 18.500 zł zostały zasądzone od dnia 7 lutego 2012 r., a więc dzień po odpowiedzi strony pozwanej na żądanie odszkodowania, do dnia zapłaty.

Sąd ustalił odpowiedzialność strony pozwanej za skutki wypadku na przyszłość. Sąd uznał, że powódka udowodniła w sposób wystarczający, że jej stan zdrowia nie jest jeszcze stabilny, potwierdzają to też biegli w swej pisemnej opinii.

Sąd w oparciu o przepis art. 100 kpc zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki całe koszty procesu, uwzględniając, iż powódka uległa tylko, co do nieznacznnej części swego żądania. Na koszty te składa się kwota 2.400 zł stawki wynagrodzenia adwokackiego w stawce minimalnej, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 1.240 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłych w kwocie 1.000 zł, łącznie 4.657 zł. Sąd przyjął do ustalenia kosztów zastępstwa procesowego stawkę minimalną, jako stawkę podstawową, nie znajdując podstaw do podwyższenia jej, mając na uwadze, że ani charakter sprawy, ani wkład pracy pełnomocnika tego nie uzasadniał.

Sąd nakazał stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 1.232, 47 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu, wobec zwiększenia żądania powódki (400 zł) i wypłaconego wynagrodzenia biegłego w kwocie 832, 47 zł.